

Santa Teresa de Jesús, mestra de reforma eclesial

Romà Casanova, bisbe de Vic

Es parla molt de la necessitat de reforma de l'Església. Així ho diem sovint: *Ecclesia semper reformata et semper reformanda* (sempre reformada, sempre necessitada de reforma). L'Església, sempre tota santa i immaculada, sofreix en la seva carn les ferides dels pecats i defallences dels seus fills. De fet, estem en un tombant de la història en aquesta terra respecte a la fe cristiana. Això ens demana a tots, sense cap excepció, una veritable conversió missionera. No oblidem, però, que «la primera actitud necessària per a una veritable conversió comunitària i eclesial és la conversió personal. El fonament de la conversió que ens demana el Senyor en la nostra Església de Vic, en aquest tombant de la història, és la conversió personal dels seus membres» (*Decrets sinodals*, 1).

La vida eclesial amb Crist en el centre ens ajuda a fugir del perill dels subjectivismes.

Una mestra per a la veritable reforma eclesial és santa Teresa de Jesús. En aquells temps convulsos —«*tiempos recios*», deia ella—, portada per la inspiració del Senyor, va entendre la necessitat de petites comunitats de religioses, seguint la regla de l'Orde Carmelità, multisecular i segura. El centre de la vida de la comunitat i de cada germana no podia ser altre que Jesús, estimat, adorat i servit amb tot el cor. Amb aquest desig de donació i oblació s'avança en el camí de la perfecció, en la pobresa, en la confiança en la providència, en la joia i en la caritat fraterna.

En aquells temps difícils de la vida de santa Teresa, quan se sentia a dir de tantes comunitats que abandonaven la comunió amb l'Església catòlica, aquests petits monestirs carmelitans no volien res més que ser ben fidels als pas-

tors legítims. No volien, de cap manera, perdre la terra nutritiva que estava amarada de la fidelitat a la fe apostòlica i regada amb la sang dels màrtirs. El seu neguit era la lluita per una veritable vida evangèlica en la tradició eclesial, la qual reclama una autèntica vida fraterna i, encara més, una vida inserida, com a tal, en la mateixa Església. La vida fraterna, quan regna Crist en el centre, ajuda les persones a fugir del perill dels subjectivismes, de la consciència solitària. No podem caminar sols. El confessor —tan important per a la vida de Teresa de Jesús i de les seves filles—, o un director, conseller o germà major, ens ajuda a cercar la voluntat de Déu, per a la veritable conversió, tant personal com comunitària, que necessitem en aquest moment —al meu entendre, crucial— per al futur de la fe cristiana en aquesta terra.

